ABDÜLHAMÎD el-KÂTİB

(عبدالحميد الكاتب)

Ebû Gālib Abdülhamîd
b. Yahyâ b. Sa'd el-Kâtib
(ö. 132/750)

Arap risâle* üslûbunun kurucusu.

Doğum yeri ve yılı hakkında kesin bilgi yoktur. Muhtemelen Fırat kenarındaki Enbâr kasabasında doğdu. Dedesi Sa'd, Âmir b. Lüey kabilesinin **mevlâ***sı idi. Risâlelerinde verdiği bilgilere dayanarak İran veya Ârâmî asıllı olduğu hakkında görüşler ileri sürülmüştür. Çocukluğunda ailesi Rakka'ya, sonra da Şam'a göçerek oraya yerleşti; Abdülhamîd de orada yetişti. Kâtiplik sanatı konusunda ilk bilgi ve tecrübeyi, kız kardeşinin kocası ve Emevî Halifesi Hişâm b. Abdülmelik'in **kâtib***i olan Ebü'l-Alâ Sâlim b. Abdullah'ın yanında kazandı. Birçok yeri gezdi ve ders verdi. Kûfe'de iken Yezîd b. Abdülmelik'e mektuplar yazdı; daha sonra Azerbaycan valiliği yıllarında Mervân b. Muhammed b. Mervân ile irtibat kurarak onun **inşâ*** hizmetinde bulundu. Mervân'ın halife olması üzerine de (126/744) onunla beraber Şam'a giderek sarayın inşâ reisliğine kadar yükseldi ve ömrünün sonuna kadar Mervân'a sadakatle hizmet etti. Vefat yeri konusunda kaynaklar farklı bilgiler vermektedir. 26 Zilhicce 132 (5 Ağustos 750) tarihinde Halife Mervân'la birlikte Bûsîr'de (Mısır) veya daha sonra kaçtığı el-Cezîre'de yakın dostu ve talebesi İbnü'l-Mukaffa'ın evinde bulunarak öldürüldüğü rivayet edilmektedir.

Abdülhamîd el-Kâtib, Süleyman b. Abdülmelik'in kâtibi Abdülhamîd el-Asgar'dan ayırt edilmesi için Abdülhamîd el-Ekber diye de anılmaktadır. Brockelmann'ın bu iki zatı biribiriyle karıştırdığını belirtmek gerekir.

Abdülhamîd, hicrî ikinci asrın en meşhur risâle (resmî yazışma, mektup) yazarı olup klasik risâle tarzının esaslarını ve kaidelerini yeniden düzenlemiş ve onu bir sanat haline getirmiştir. Kültür seviyesi ne olursa olsun herkesin zevkle okuyacağı bir şekilde kaleme aldığı siyasî ve hususi mahiyetteki bu risâlelerinden dolayı o, Arap risâle üslûbunun kurucusu olarak bilinir. Bu konuda yeni bir usul ortaya koymaktan ziyade Câhiliye devrinden beri var olan klasik risâle tarzını yeni kaidelerle değiştirerek kendine has bir üslûp geliştirmiştir. Meselâ ilk defa risâleyi uzunca olarak kaleme alıp muhteva ve şeklini genişletmiştir. Ayrıca bölümlere ayırarak her bölüme tahmîdât ile başlamış ve bu usul kendinden sonraki İslâm münşîleri tarafından da takip edilmiştir. Her bölümde müstakil bir fikir veya konuyu anlatmış, bir bölüm içinde konudan konuya geçmemiştir. Belâgat sanatını kolaylaştırarak risâlelerinde kullanmış, böylece resmî yazışmaları bir sanat haline getirmiştir. Bunun içindir ki, "Risâle tarzı Abdülhamîd'le başladı, İbnü'l-Amîd'le (ö. 360/970) sona erdi" denilmiştir.

Abdülhamîd Arapça'nın yanı sıra İslâmî ilimleri de çok iyi biliyordu. Farsça ve Ermenice'yi de bildiğinden, yazdığı risâlelerde bu dillerdeki deyimlere ve özdeyişlere yer vermiştir. Eski İran (Sâsânî) ve Yunanlılar'ın kullandığı savaş taktikleri ve askerî harekâtla ilgili verdiği bilgiler, onun Sâsânî ve Eski Yunan kültürlerine de âşina olduğunu ve bu kültürlerden etkilendiğini göstermektedir. Bir halife kâtibi olarak halifenin dilinden yazdığı mektuplarda İslâm dininin ve Kur'an üslûbunun tesiri açıkça görülmektedir. Nitekim o, klasik hitabet (retorik) üslûbuyla yazdığı risâlelerini yer yer âyet ve hadislerle zenginleştirerek süslemiştir.

Risâleleri arasında en önemlisi, Mervân b. Muhammed b. Mervân'ın ağzından oğlu veliaht Abdullah'a yazdığı risâledir. Bu risâle, oğluna yaptığı şahsî tavsiyeleri yanında savaş tekniğiyle ilgili, askerlerin tertip, muharebe düzen ve düsturları hakkında açıklamalar da ihtiva etmektedir. Tâbirlere, söz âhengine, Arap şiirinin ve belâgatinin canlı teşbihlerine dayanan bir dille kaleme aldığı ve yer yer açıklayıcı cümleler ilâve ettiği bu risâledeki bilgiler, onun Eski Yunan kültüründen faydalandığını göstermektedir. Bir başka risâlesi, kâtiplere hitaben yazdığı, onların mesuliyetlerini, görevlerinin önemini belirterek inşâ kaidelerini anlattığı risâledir. Sade bir dil ve akıcı bir üslûpla kaleme alınan bu risâle, kâtiplere hatalardan sakınmalarını ve ihtiyaç duyulan hususlarda kendisine müracaat etmelerini tavsiye eder. Uzun risâleleri yanında çok kısa olan hususi risâleleri de vardır. Bunlarda tasvir, teşbih gibi edebî sanatlara bolca yer vermiştir. Kolay anlaşılan kelimeler kullanarak risâlelerinde güç ifadelere yer vermemeğe büyük gayret göstermiştir. Sözlerinin açıklığı, anlatımının sadeliği ve üslûbunun güzelliği hakkında da Arap edebiyatında müstesna bir yer işgal eder. Oğlu İsmâil, yakın arkadaşı ve talebesi İbnü'l-Mukaffa' ve Mehdî'nin veziri Ya'kūb b. Dâvûd, Abdülhamîd'in yetiştirdiği meşhur ve mahir münşîlerdendir.

1000 adet (veya sayfa) olduğu rivayet edilen risâlelerinden pek çoğu zamanımıza kadar gelememiştir. Çeşitli edebî eserlerde yer alan bazı risâleleri, Tâhir el-Cezâirî ve Muhammed Kürd Ali tarafından derlenerek neşredilmiştir (*Resâ'ilü 'Abdilḥamîd el-Kâtib*, Tunus 1318). Ayrıca Muhammed Kürd Ali, *Resâ'ilü'l-büleġā'* (Kahire 1913, 1946) adıyla neşrettiği eserde onun risâlelerinden dört tanesine yer vermiştir (s. 173-246).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Kuteybe, *'Uyûnü'l-aḫbâr*, Kahire 1343-49/1925-30, I, 26; Cehşiyârî, *Kitâbü'l-Vüzerâ' ve'l-küttâb* (nşr. Mustafa es-Sekkā v. dğr.), Kahire 1401/1980, s. 72-80; Mes'ûdî, *Mürûcü'z-zeheb* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Kahire 1367/1948, III, 263; İbnü'n-Nedîm, *el-Fihrist* (nşr. G. Flügel), Leipzig 1871, s. 117, 242; Askerî, *Kitâbü's-Sınâ'ateyn*, Kahire 1952, s. 69; Seâlibî, *Şimârü'l-ḳulûb* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1965, s. 196; İbn Hallikân, *Vefeyât* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1968-72, III, 228; Kalkaşandî, *Şubḥu'l-a'şâ*, Kahire 1963, X, 195; Brockelmann, *GAL*, II, 690; *Suppl.*, I, 105; Tâhâ Hüseyin, *Min ḥadîşi'ş-şi'r ve'n-neşr*, Kahire 1936, s. 40; Muhammed Kürd Ali, *Resâ'ilü'l-büleġā'*, Kahire 1946, s. 173-246; a.mlf., *Ümerâ'ü'l-beyân*, Beyrut 1388/1969, s. 26; C. Zeydan, *Âdâb* (nşr. Şevki Dayf), Kahire 1957, I, 356; Zekî Mübârek, *en-Neşrü'l-fennî*, Kahire 1957, I, 60; Hannâ el-Fâhûrî, *Târîḫu'l-edebi'l-'Arabî* [Beyrut, ts.], (el-Matbaatü'l-Bûlisiyye), s. 335; Enîs el-Makdisî, *Teṭavvürü'l-esâlîbi'n-neşriyye fi'l-edebi'l-'Arabî* (?), I, 156-159; Ömer Ferrûh, *Târîḫu'l-edebi'l-'Arabî*, I, 723; Ziriklî, *el-A'lâm* (nşr. Züheyr Fethullah), Beyrut 1984, III, 289; J. D. Latham, "'Abd al-Ḥamīd al-Kātib", *Arabic literature to the end of the Umayyad period*, Cambridge 1983, s. 164-179; H. A. R. Gibb, "'Abd al-Ḥamīd", *EI²* (İng.), I, 65-66; G. Lecomte, "'Abd al-Ḥamīd Ibn Yaḥyā", *EUn.*, I, 12-13; W. M. Brinner, "'Abd-al-Ḥamīd b. Yaḥyā", *EIr.*, I, 111-112.

ŞAKİR ERGİN

ABDÜLHAMÎD b. VÂSİ' b. TÜRK

(عبدالحميد بن واسع بن ترك)

Ebü'l-Fazl Abdülhamîd b. Vâsi'
b. Türk el-Huttelî el-Hâsib

Cebir ilminin kurucularından olduğu kabul edilen İslâm matematikçisi.

Kendisinin ve yine bir matematikçi olan torunu Ebû Berze'nin taşıdığı İbn Türk künyesinden Türk asıllı olduğu tahmin edilmektedir. Doğum tarihi belli

değildir. Hicretin II. veya III. asırlarında yaşadığı sanılmakta, bir rivayete dayanılarak da Halife Vâsik'ın ölümü (233/847) sırasında sağ olduğu ileri sürülmektedir. Çeşitli kaynaklarda nisbesinin değişik yazılmış olması sebebiyle doğduğu veya yaşadığı şehir de kesinlikle bilinmemekte, bu yerin Hazar denizinin güneyindeki Gîlân yahut Çin Türkistanı'nın batısındaki Huttal olduğu sanılmaktadır.

İbnü'n-Nedîm'in *el-Fihrist*'inde (s. 339), Abdülhamîd b. Vâsi'in künyesi Ebü'l-Fazl şeklinde verilmekle birlikte Ebû Muhammed künyesiyle ananların da olduğu ve biri *Kitâbü'l-Câmi' fi'l-ḥisâb*, diğeri *Kitâbü'l-Mu'âmelât* adını taşıyan iki kitabının bulunduğu kayıtlıdır. Künyesi hakkında aynı bilgiyi veren ve İbn Türk el-Cîlî olarak tanındığını belirten İbnü'l-Kıftî ise (bk. *İḫbârü'l-'ulemâ'*, s. 155) hesap ilminde çok bilgili ve maharet sahibi olduğunu, bu ilmin mensuplarının daima ondan bahsettiklerini söylemekte, bu iki eserinden başka *Kitâbü Nevâdiri'l-ḥisâb* ve *Ḥavâṣṣü'l-a'dâd* adlı iki kitabının daha varlığını bildirmektedir; ancak bu iki adın bir tek esere ait olması da mümkündür. Kâtip Çelebi de *Keşfü'z-ẓunûn*'da Abdülhamîd b. Vâsi'in torunu Ebû Berze'nin dedesi hakkında verdiği, onun cebir ilminin kurucusu olduğuna ve bu konuda Muhammed b. Mûsâ el-Hârizmî'den önce geldiğine dair bilgiyi nakletmekte, arkasından da Ebû Berze'den biraz daha sonra yaşadığı sanılan Ebû Kâmil eş-Şücâ' el-Eslem'in, Ebû Berze'yi "gerçekleri saptırıcı" (muhteriḳ) olmakla suçlayan ve cebiri asıl kuranın Hârizmî olduğunu iddia eden sözlerini kaydetmektedir. Ebû Kâmil'in bir kitabı ile Hârizmî'nin iki kitabının Arapça asılları ve tercümeleriyle birlikte bugüne kadar ulaşmış olmalarına karşılık, Aydın Sayılı'nın yayımladığı kısa bir yazısı dışında, ne Abdülhamîd b. Vâsi'in ne de Ebû Berze'nin eserlerinin elde olmayışı, cebir konusunda ilk kitap yazanın kim olduğunu tesbit etmeyi güçleştirmektedir. Sâlih Zeki'ye göre Abdülhamîd b. Vâsi'in Hârizmî'den önce yaşadığı kesin olarak bilinmektedir. Aydın Sayılı ise konuyu geniş biçimde inceledikten sonra, ikisinin aşağı yukarı çağdaş olduklarını ve belki Abdülhamîd b. Vâsi'in biraz daha önce yaşamış olduğunu, Hârizmî'nin bu ilim dalında öncü olduğu iddiasında bulunmayışının da Ebû Berze'ye hak verdirebileceğini, ancak bugün için yine de kesin bir şey söylenemeyeceğini ifade etmektedir.

Aydın Sayılı bu çalışmasında, Abdülhamîd b. Vâsi'in bir kitabına ait olması gereken *eż-Żarûrât fi'l-muḳterinât min Kitâbi'l-cebr ve'l-muḳābele li-Ebi'l-Fażl 'Abdilḥamîd b. Vâsi' b. Türk el-Cîlî* isimli bir parçanın iki ayrı nüshasını (Süleymaniye [Millet] Ktp., Cârullah, nr. 1505, vr. 2ª-5ª; Süleymaniye Ktp., Hüsrev Paşa, nr. 257, vr. 5ᵇ-8ª) karşılaştırarak incelemiştir (bu risâlenin Arapça metni ve Farsça tercümesi Ahmed Ârâm tarafından yayımlanmıştır: "Risâleî ez Ḳarni Sivvom-i Hicrî der Cebr u Muḳābele", *Mecelle-i 'İlmî-i Süḫan*, III/11-12, Tahran 1343 hş.). Aydın Sayılı'nın "Katışık Denklemlerde Mantıkî Zaruretler" şeklinde tercüme ettiği bu yazıda Abdülhamîd b. Vâsi', üç tip ikinci derece denklemini sistemli bir yaklaşımla ve geniş açıklamalar yaparak ayrıntılı biçimde çözmektedir. Çözüm için seçtiği metot geometrik yoldur ve Mezopotamya geleneğini devam ettirmekte, formül kullanmadan sözlü anlatımla sonuca varmaktadır. Denklemleri incelemesi, kendinden önce gelenlerden biraz farklı ve sonrakilere yol gösterecek şekildedir. *Kitâbü'l-Cebr ve'l-muḳābele*'de aynı konuyu işleyen Hârizmî'nin ise denklemleri Abdülhamîd b. Vâsi' kadar sistemli biçimde ele almadığı ve ayrıntıya girmeden çok kısa bir açıklamayla çözüme vardığı görülmektedir. Aydın Sayılı bu duruma, Hârizmî'nin konuyu meçhul saymamış, bu sebeple de ayrıntılara girmeye gerek görmemiş olabileceği şeklinde bir yorum getirmekte ve onun ilk cebir kitabını, İslâm dünyasında da Batı dünyasında da cebirin kurucusu olarak kabul edilen Hârizmî'den önce yazmış olabileceği ihtimalinin pek zayıf sayılamayacağı sonucuna varmaktadır. İbn Haldûn *Muḳaddime*'nin üçüncü cildinde yalnız Hârizmî ile Ebû Kâmil'den bahsetmekte ve muhtemelen Ömer Hayyâm'a da atıfta bulunmaktadır. İbn Haldûn'un zikretmemesine mukabil İbnü'n-Nedîm ile İbnü'l-Kıftî'nin ondan övgüyle bahsetmeleri ve Ebû Kâmil'in de Ebû Berze'nin iddiasını şiddetle reddedip onu Hârizmî'ye rakip gördüğünü belli etmesi, Abdülhamîd b. Vâsi'in o devrin büyük bir matematikçisi olduğunu kesin olarak ortaya koymaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'n-Nedîm, *el-Fihrist* (nşr. Rızâ—Teceddüd), Tahran 1391/1971, s. 339; İbnü'l-Kıftî, *İḫbârü'l-'ulemâ'*, Kahire, ts. (Mektebetü'l-Mütenebbî), s. 155; İbn Haldûn, *Muḳaddime*, Kahire 1284 — Beyrut 1399/1979, I, 402-404; *Keşfü'z-ẓunûn*, II, 1407-1408; H. Suter, *Mathematiker*, s. 17-18; Sâlih Zeki, *Âsâr-ı Bâkıye*, İstanbul 1913, II, 246; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 383; Sezgin, *GAS*, V, 236-237, 241-242; Ebü'l-Kâsım Kurbânî, *Zindegînâme-i Riyâżîdânân-ı Devre-i İslâmî*, Tahran 1365, s. 295-299; Aydın Sayılı, *Abdülhamîd İbni Türk'ün Katışık Denklemlerde Mantıkî Zaruretler Adlı Yazısı ve Zamanın Cebri: Logical Necessities in Mixed Equations by Abd al Hamîd İbn Türk and the Algebra of His Time*, Ankara 1962; a.mlf., "Abdülhamid İbn Vâsi İbn Türk'ün Cebir Konusundaki Bir Yazısı", *VI. Türk Tarih Kongresi* (Bildiriler), Ankara 1967, s. 95-100; S. Gandz, "The Sources of al-Khowārizmī's Algebra", *Osiris*, Bruges 1936, I, 264; a.mlf., "The Origin and development of quadratic equations in Babylonian, Greek and early Arabic Algebra", *Osiris*, Bruges 1938, III, 515-516; D. Pingree, "'Abd-al-Ḥamîd b. Vāse'", *EIr.*, I, 111.

CENGİZ AYDIN

ABDÜLHAMÎD ez-ZEHRÂVÎ

(عبدالحميد الزهراوى)

(1855-1916)

Abdülhamîd b. Muhammed b. Şâkir b. İbrâhîm ez-Zehrâvî

Suriyeli gazeteci ve siyaset adamı.

Humus'ta doğdu, Humus Rüşdiyesi'nden mezun oldu. Arap dili ve edebiyatı, hadis, tefsir, usul, kelâm ve aklî ilimleri tahsil etti. Daha sonra siyaset hayatına atıldı.

1898'de İstanbul'a geldi; *Ma'lûmât* gazetesinin idare ve yazı işlerinde çalıştı. Bu gazetede yayımladığı yazılar Şam'a sürülmesine sebep oldu. Şam'dan, Mısır'da yayımlanmakta olan *el-Muḳaṭṭam* gazetesine yazılar gönderdi. Gazetenin Osmanlı yönetimine karşı İngilizler'i tuttuğu bilindiği için, Şam Valisi Nâzım Paşa Zehrâvî'yi tutuklatıp İstanbul'a gönderdi. Ancak, Arap âlemi ile ilgili konularda II. Abdülhamid'in müsteşarlığını yapan Ebü'l-Hüdâ es-Sayyâdî'nin aracılığı ile Humus'a geri gönderildi. II. Meşrutiyet'in ilânından önce *el-Münîr* adlı bir gazete çıkardı. Humus'ta gizlice basılıp Suriye'de dağıtılan bu gazetedeki yazılarında, II. Abdülhamid'e karşı, Osmanlı Devleti'nin yönetiminde reformlar yapacağı ümidiyle İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni tuttu. 1903'te Mısır'a gitti ve orada yayımlanan *el-*